

СИРОМАШКИ КЛЪТВИ.

I.

Батанъ, бясенъ селски чорбаджия.

Богъ забавя,
Но не забравя.

Нар. Поговорка.

Помежду 1850-та и 1860-та година, въ Силистренскитѣ села, въ времето на Хаджи Ибраимъ-паша и сина му Алишъ-паша, единъ подиръ другъ управители въ г. Силистра, почти въ сѣко село имаше по единъ чорбаджия — Хаджи Ибраимъ-пашово ухъ. Тѣзи чорбаджии, по то врѣме, до толкова бѣхъ повилнели, щото цѣло силистренско-българското население, бѣ кански пропицяло отъ тѣхъ. Никой не смѣеше, не само да се оплачи противъ тия тирани, но нито тайно дума можѣше да проговори срѣщо тѣхъ. Тѣмъ на онзи, кой би се усмѣлилъ, магаръ задъ плетъ, да се поудума съ съсѣда си противъ чорбаджията, да се поотгуши за да му поулѣгни, рано или късно, неговъ гърбъ трѣбаше да се нацѣди или отъ чорбаджиевата дълга дрянова сопа, или пакъ, ако вече му кипиѣше и въ нетърпението си би се искабосалъ да каже дума противна въ очитѣ на чорбаджията, непрѣмено трѣбаше да яде дебелията Ибраимъ-пашова тояга, наречена *джибуръ сжржъ*.

Но отъ сичкитѣ чорбаджии, по това време за което